

Illés – Tizenkettedik szám

Minden völgy felemeltetik.

Jeff Pippenger

2023-10-17

Még mindig Illéssel mint prófétai jelképpel foglalkozunk. Illés kijelentette Ahábnak, hogy három éven át nem lesz eső, csak az ő szavára.

A gileádi lakosok közül való Tisbita Illés pedig ezt mondta Ahábnak: Él az Úr, Izráel Istene, aki előtt állok, hogy ezekben az esztendőkből sem harmat, sem eső nem lesz, hanem csak az én szavam szerint. 1Királyok 17:1.

Krisztus Lukács könyvében tudatja velünk, hogy a három év valójában három és fél év volt.

Ő pedig ezt mondta: Bizony mondom néktek, egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában. De igazán mondom néktek, sok özvegyasszony volt Izráelben Illés napjaiban, amikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgyhogy nagy éhínség volt az egész földön; de azok közül egyikhez sem küldetett Illés, csak Sareptába, Sidon városába, egy özvegyasszonyhoz. Lukács 4:24–26.

A három és fél év Aháb és Jezábel idejében telt el, ezáltal azonosítva az 538-tól 1798-ig terjedő három és fél prófétai évet, amikor a pápaság — amelyet a thiatirai gyülekezetben Jezábel jelképez — a sötét középkor idején uralkodott.

Mindazonáltal van néhány dolog ellened, mert megengeded annak az asszonynak, Jézabelnek, aki prófétanőnek mondja magát, hogy tanítson, és elcsábítsa az én szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványoknak áldozott dolgokat egyenek. És adtam neki időt, hogy megtérjen az ő paráznaságából; de nem tért meg. Íme, ágyba vetem őt, és azokat, akik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba, hacsak meg nem térnek cselekedeteikből. És megölöm az ő gyermekeit halállal; és minden gyülekezet meg fogja tudni, hogy én vagyok az, aki a veséket és a szíveket vizsgálom: és mindegyiketeknek megadom a ti cselekedeteitek szerint. Jelenések 2:20–23.

Jézabel „megtérésre adott ideje” három és fél év volt Illés napjaiban, és három és fél prófétai év 538-tól 1798-ig a pápai üldözés sötét középkorában. Jézabelnek és Európa királyainak, akik vele paráználkodtak, az volt a büntetésük, hogy nyomorúságos ágyba vettetnek, és gyermekeik halála. A sötét középkor idején is voltak hűséges lelkek, akik szintén nyomorúságos ágyba vettek, de életben maradnak. Amikor a nyomorúság ágyába vettek, a hűségesek életének vagy a hűtlenség halálának kimenetele az ő „cselekedeteiken” alapult. A hűségesek nyomorúságos ágya békétűrés és életet termelt. Az ő nyomorúságos ágyuk a három és fél év vége felé megszűnt, közvetlenül azelőtt, hogy Illés elhagyta Sareptát, hogy megparancsolja Ahábnak: hívja össze egész Izráelt a Kármel hegyére.

„Az egyház üldöztetése nem tartott végig az 1260 esztendő teljes időszakán. Isten, népe iránti irgalmában, lerövidítette tüzes megpróbáltatásuk idejét. Amikor a Megváltó megjövendőlt az egyházra váró „nagy nyomorúságot”, ezt mondta: „És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen test sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidíttetnek azok a napok.” Máté 24:22. A reformáció befolyása révén az üldöztetés még 1798 előtt véget ért.” The Great Controversy, 266, 267.

A pápaságra kimondott „nyomorúság ágyának” ítélete „halállal öli meg az ő gyermekeit”, ám a „nyomorúság ágyának” ítélete az élet ígérését is magában foglalta azok számára, akiknek cselekedetei hűségükről tettek tanúságot, amint azt a sareptai özvegy fiának halála szemlélteti.

És lőn ezek után, hogy a ház asszonyának, a ház úrnőjének fia megbetegedett; és betegsége oly súlyos volt, hogy nem maradt benne lélegzet. És monda Illésnek: Mi közöm van hozzád, Isten embere? Azért jöttél hozzám, hogy bűnömet emlékezetbe idézd, és megöld a fiamat? Ő pedig monda neki: Add nekem a fiadat. És kivette őt kebléből, felvitte a felső szobába, ahol lakott, és a saját ágyára fektette. És az Úrhoz kiáltott, és ezt mondta: Uram, én Istenem, vajon még arra az özvegyre is veszedelmet hoztál, akinél én megszállva vagyok, hogy megölted a fiát? És háromszor ráborult a gyermekre, és az Úrhoz kiáltott, és ezt mondta: Uram, én Istenem, kérlek, térjen vissza e gyermek lelke belé. És az Úr meghallgatta Illés szavát; és a gyermek lelke visszatért belé, és életre kelt. És Illés felvette a gyermeket, lehozta a felső szobából a házba, és átadta az anyjának; és Illés ezt mondta: Lásd, él a fiad. Az asszony pedig ezt mondta Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy az Úr szava a te szádban igazság. 1Kir 17:17–24.

Az özvegy felismerte, hogy Illés „Isten embere”, mert „az Úr beszéde”, amely visszaadta gyermekét az életnek, az „igazság” szava volt. Illésnek az özvegy fiára való ráborulásának háromlépéses folyamatát az özvegy úgy értette meg, mint Illés szájában levő „szót”, mint „igazságot”. A héber „emeth” szó ebben a szakaszban „igazság”-ként van fordítva, és az Alfa és Omega teremtető hatalmát jelképezi. Ez a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjéből alkotott héber szó, és azt a Hatalmat jelképezi, aki a halottakat vissza tudja hozni az életre.

A hűségesek, miként a hűtlenek is, a próbaidő „terében”, amelyet a három és fél év jelképez, a „nyomorúság ágyának” ítéletét kapták. A paráznát követő és a pogányság tanításait tanító osztály gyermekeinek osztályrésze a halál lett. Élet adatott ama másik osztálynak, amely Illés útmutatásait követte, és hitt az „igazság” Igéjének.

Az özvegy eleget tett Illés parancsának: hozott neki egy kevés vizet, és adott neki kenyeret; engedelmissége a próféta szava iránt a hűségeseket jelképezi Thyatira sötét korszakaiban. (Érdemes megjegyezni, hogy amikor Illés megparancsolja az özvegynek, hogy először őt táplálja, és azután a fiát és önmagát, az azt jelképezi, hogy Illés az első, aki megkapja az eledelt elfogyasztásra. Ő az első, aki megkapja az üzenetet, és csak azután az egyház.) Arról kapunk tájékoztatást, hogy a hűségesek cselekedetei nagyobbak voltak a végén, mint kezdetben.

„A Thyatirában levő gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, akinek szeme olyan, mint a tűzláng, és lábai hasonlók a fényes érchez: Tudom a te dolgaidat, szeretetedet, szolgálatodat, hitedet és tűrésedet, és cselekedeteidet; és hogy az utóbbiak többek

az előbbieknél.” Jelenések 2:18–19.

A hűségesek jó „cselekedeteket” tanúsítottak azon „idő” alatt, amely a pápaságnak adatott a megtérésre, de az ő cselekedeteik végül „többek voltak az elsőknél”. Amint az „idő” a végéhez közeledett, Krisztus elküldte a reformáció hajnalcsillagát, aki megkezdte annak munkáját, hogy többé ne tűrjék a pápaságot, amely arra tanította az egyházat, hogy „paráználkodjék, és bálványáldozati dolgokat egyék”.

És aki győz, és mindvégig megőrzi az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a nemzetek felett: és vasvesszővel uralkodik majd rajtuk; összetöretnek, mint a fazekas edényei; miképpen én is az én Atyámtól vettem. És neki adom a hajnalcsillagot. Akinek van füle, hallja, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek. Jelenések 2:26–29.

Krisztusnak „néhány dolga volt ellenük” a hűségesekkel szemben annak az „időnek” a kezdetén, amely a pápaságnak adatott a megtérésre, mivel eltűrték, hogy Jézabel, „aki magát prófétanőnek mondja, tanítson és elcsábítsa az én szolgálóimat, hogy paráználkodjanak, és bálványáldozati dolgokat egyenek.” Ám az „idő” végén a hűségesek megszűnnének eltűnni, hogy a pápaság tovább folytassa csábításait.

„A tizennegyedik században feltűnt Angliában a „reformáció hajnalcsillaga”. John Wycliffe a reform hírnöke volt, nem csupán Anglia, hanem az egész kereszténység számára. A Róma elleni nagy tiltakozás, amelynek kimondását számára megengedte a Gondviselés, soha többé nem hallgattatható el. Ez a tiltakozás indította el azt a küzdelmet, amelynek eredménye az egyének, az egyházak és a nemzetek felszabadulása lett.” A nagy küzdelem, 80.

Az eledel, amelyet Isten szolgálói esznek, azok a tanítások vagy az az üzenet, amelyet befogadnak. A paráznaság azt jelenti, hogy az egyház államhatalmat vesz igénybe bálványimádó tanításainak kikényszerítésére. Abban az „időben”, amelyet Jézabel a megtérésre kapott, az egyház a pusztába menekült oltalomért.

És az asszony elfutott a pusztába, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.... És adatott az asszonynak a nagy sas két szárnya, hogy a pusztába repüljön az ő helyére, ahol tápláltatik egy időn át, időken át és fél időn át a kígyó színe előtt. És a kígyó a szájából vizet bocsátott ki az asszony után, mint egy folyót, hogy elragadtassa őt az árral. De a föld segítségére volt az asszonynak, és a föld megnyitotta a száját, és elnyelte a folyót, amelyet a sárkány bocsátott ki a szájából. Jelenések 12:6, 14–16.

Jézabel és Akháb üldöztetésének idején Abdiás azt a védelmet jelképezte, amelyet a puszta nyújtott a pápai uralom idején.

És Akháb hívatta Abdiást, aki házának felügyelője volt. (Abdiás pedig igen félté az Urat; mert amikor Jézabel kiirtotta az Úr prófétáit, Abdiás száz prófétát vett magához, és ötvenenként egy barlangban rejtette el őket, és kenyérrel meg vízzel táplálta őket.) 1Királyok 18:3, 4.

Abdiásnak az a munkája, hogy a prófétákat ötvenenként barlangokban rejtette el, annak a pusztában levő helynek a jelképe, amelyet Isten készített el a hűségesek táplálására, akik megtagadták, hogy a pápaság tanait egyék, és akik szintén megtagadták, hogy elfogadják azt a

szentségtelen kapcsolatot, amelyet az ő paráznasága jelképez Európa királyaival. Az az időszak, amely alatt Illésnek azt a parancsot adták, hogy a sareptai özvegyhez menjen élelemért és Jezabel, valamint Aháb elől oltalomért, az az időszak volt, amikor az egyház a pusztába menekült, és az a hely, amelyet Isten készített számukra, Abdiás munkája által lett jelképezve.

Illés sareptai rejtékhelyének neve, amelyet héberül „Zárefát”-nak neveznek, megtisztulást jelent. Amikor véget ért a Jézabelnek adott idő a megtérésre, Illés Obadjáshoz ment, és felszólította Ahábot, hogy hívja össze egész Izráelt a Kármelre.

És miközben Obadjás az úton volt, íme, Illés találkozott vele; ő pedig felismerte, és arcra borult, és ezt mondta: Te vagy az, uram, Illés? Ő pedig így felelt neki: Én vagyok; menj, mondd meg a te uradnak: Íme, Illés itt van. 1 Királyok 18:17, 18.

Illésnek a sareptai özvegygel töltött ideje a sötét középkort jelképezi. Illés és az özvegy elbeszélésében az asszony két fadarabot gyűjtött, mert halni készült. Az özvegy a próféciaiban egyházat jelent, és ő a pusztában levő egyházat jelképezte, amely halófélben volt.

A szárdiszi gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az, akinél az Isten hét Lelke van, és a hét csillag: Tudom a te cselekedeteidet, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy. Légy éber, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak; mert nem találtam cselekedeteidet teljeseznek az Isten előtt. Jelenések 3:1, 2.

Éppen „két fadarabot gyűjtött”, és a halálára készült, amikor Illés félbeszakította őt.

És lőn az Úrnak szava őhozzá, mondván: Kelj fel, menj Sareptába, amely Sídonhoz tartozik, és lakozzál ott; ímé, megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad. És ő felkelt, és elment Sareptába. És amikor a város kapujához érkezett, ímé, ott volt az özvegyasszony, fát szedegetve; és odaszólt neki, és ezt mondta: Hozz nekem, kérlek, egy kevés vizet valami edényben, hogy ihassam. És amint elindult, hogy hozzon, utána kiáltott, és ezt mondta: Hozz nekem, kérlek, egy darab kenyeret is a kezvedben. Ő pedig ezt mondta: Él az Úr, a te Istened, hogy nincs egy sült lepényem sem, csupán egy marék lisztem a vékában és egy kevés olajom a korsóban; és ímé, most két darab fát szedegetek, hogy bemenjek, és elkészítsem magamnak és az én fiamnak, hogy megegyük, és azután meghaljunk. 1 Királyok 17:8–12.

A sareptai özvegy „két fadarabot” szedett össze. Az özvegy a hűségeseket jelképezi Jézabel idejében. Fia azokat jelképezi Thiatira történelmének idején, akik azzal az ígérettel haltak meg, hogy feltámadnak az első feltámadáskor.

És láttam királyi székeket, és leültek azokra, és ítélet adatott nekik; és láttam azoknak lelkeit, akiket lefejeztek a Jézusról való bizonyágtételért és az Isten igéjéért, és akik nem imádták a fenevadat, sem annak képét, és nem vették fel annak bélyegét homlokukra vagy kezükre; és életre keltek, és uralkodtak a Krisztussal ezer esztendeig. A többi halott pedig nem kelt életre, míg be nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Isten és a Krisztus papjai lesznek, és uralkodnak vele ezer esztendeig. Jelenések 20:4–6.

Az özvegy Sárdisban azt a keveset is jelképezi, akik méltók voltak, és fehér ruhákat kaptak.

De van néhány neved Sardisban, akik nem szennyezték be ruháikat; és fehérben fognak velem járni, mert méltók arra. Aki győz, az fehér ruhába öltözik; és nem törölöm ki annak nevét az élet könyvéből, hanem vallást teszek az ő nevéől az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.
Jelenések 3:4, 5.

A thiatirai negyedik gyülekezethez tartozók, akik hűségesen haltak meg, akiket az özvegy fia jelképez, fehér ruhákat kaptak az ötödik pecsétben.

És amikor felnyitotta az ötödik pecsétet, láttam az oltár alatt azoknak a lelkét, akiket megölték az Isten igéjéért és a bizonyoságtételért, amelyet megtartottak. És hangos szóval kiáltottak, ezt mondván: Meddig még, ó, szent és igaz Úr, nem ítélsz, és nem állsz bosszút a vérünkért azokon, akik a földön laknak? És mindegyiküknek fehér ruha adatott; és azt mondták nekik, hogy nyugodjanak még egy kevés ideig, míg nem teljessé lesznek szolgatársaik is és testvéreik, akiket hozzájuk hasonlóan meg fognak ölni. Jelenések 6:9–11.

A sötét középkor vértanúinak fehér ruhákat adtak, és azt mondták nekik, hogy nyugodjanak sírjaikban addig, amíg a pápaság vértanúinak egy másik csoportját is megölik, miként őket is megölték. A pápaság a három és fél év időszaka alatt gyilkolta meg őket, és azt az ígéretet kapták, hogy a pápaság végül ítélet alá kerül, de nem addig, amíg a pápaság vértanúinak egy második csoportját meg nem gyilkolják a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvény-válság idején. White testvérnő a vértanúk kérését, hogy ítélet szálljon a pápaságra, összekapcsolja a Jelenések könyvének két szakaszával.

„Amikor megnyílt az ötödik pecsét, János, a kijelentés látnoka, látomásban meglátta az oltár alatt azok seregét, akiket Isten Igéjéért és Jézus Krisztus bizonyoságtételéért ölték meg. Ezt követően jöttek azok a jelenetek, amelyeket a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezete ír le, amikor a hűségeseket és igazakat kihívják Babilonból. [Jelenések 18:1–5, idézve.]” Manuscript Releases, 20. kötet, 14.

A Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének elsőtől ötödikig terjedő versei az első és a negyedik vers két hangját ábrázolják. A második hang a Babilonból való kihívás, és ez jelöli a vasárnaptörvény miatti üldözés kezdetét, amikor a harmadik angyal hatalmas mozgalmát kihívja Isten más juhnyáját Babilonból. A nő továbbá az ötödik pecsét szakaszát a hetedik pecsét nyitányához helyezi.

„[Jelenések 6:9–11 idézve]. Itt olyan jelenetek tárultak János elé, amelyek nem a valóságban voltak, hanem olyanok, amelyek egy jövőbeni időszakban lesznek.

„Jelenések 8:1–4 idézve.” Kéziratközlemények, 20. kötet, 197.

A Jelenések könyve nyolcadik fejezetének elsőtől negyedikig terjedő verseiben megnyílik a hetedik pecsét.

És amikor felnyitotta a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy félóráig. És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt állnak; és adaték nekik hét trombita. És egy másik angyal jött, és

megállt az oltárnál, arany tömjénezőt tartva; és sok tömjén adatott neki, hogy felajánlja azt az összes szent imádságaival együtt az aranyoltáron, amely a trón előtt volt. És a tömjén füstje, amely a szentek imádságaival együtt szállt fel, az angyal kezéből felszállt Isten elé. Jelenések 8:1–4.

A sötét középkor mártírjainak imái, akik az ötödik pecsét alatt azt kérik, hogy Isten hozzon ítéletet a paráznán, aki paráználkodik a föld királyaival, „felszállnak Isten elé”, amikor a hetedik pecsét megnyitattik. Az ihlet a hetedik pecsét megnyitását összhangba állítja Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második szózatával, mert a második szózatnál emlékezik meg Isten az ő hamisságairól, és akkor kettőzi meg ítéletét rajta. Egyszer a sötét középkor mártírjaiért, és egyszer a vasárnaptörvény-válság vérontásáért.

És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő hamisságairól. Fizessetek meg neki úgy, amint ő fizetett nektek, és kétszeresen adjatok neki az ő cselekedetei szerint: abban a pohárban, amelyet megtöltött, töltsetek neki kétszeresen. Jelenések 18:4–6.

A szárdisziak közül az a néhány, akik nem szennyezték be ruháikat, azokat jelképezik, akik kijöttek Thiatira 1798-ban véget érő történelméből. Őket a sareptai özvegy jelképezi, az az özvegy, aki 1844-ben a menyegzőre készült.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak a szentek szentjébe való eljövetele a szentély megtisztítása végett, amint Dániel 8:14 bemutatja; az Emberfiának az Öregkorúhoz való eljövetele, amint azt Dániel 7:13 tárja elénk; valamint az Úrnak az ő templomába való eljövetele, amelyet Malakiás jövendölt meg — mind ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt szemlélteti a vőlegény menyegzőre való eljövetele is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban, Máté 25-ben ír le.” A nagy küzdelem, 426.

Az özvegy éppen utolsó vacsoráját készítette halála előtt, amikor Illés megparancsolta neki, hogy szolgálja fel azt neki. Ő Tiatirában a hűséges keveseket szemlélteti, akik átmennek a szárdiszi hűséges kevesekbe, akik „két fát” gyűjtöttek a „tűzhöz”.

A „két bot” az ősi Izráel mindkét házát jelképezi, amelyeket előbb a pogányság, majd a pápaság taposott el, de amelyeknek az 1798-tól 1844-ig terjedő történelemben össze kellett gyűjtetniük és „egy bottá” kellett egyesíteniük.

És lőn az Úr beszéde hozzám ismét, mondván: Te pedig, embernek fia, végy magadnak egy fát, és írd rá: Júdáért és Izráel fiainak, az ő társainak; azután végy egy másik fát, és írd rá: Józsefért, Efraim fáját, és Izráel egész házáért, az ő társaiért. És illeszd össze őket egymással egy fává, hogy egygyé legyenek kezekben. És ha néped fiai szólnak hozzád, mondván: Nem jelented-e meg nekünk, mit értesz ezeken? Mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én elveszem József fáját, mely Efraim kezében van, és Izráel törzseit, az ő társait, és hozzájuk teszem Júda fáját, és egy fává teszem őket, hogy egyek legyenek az én kezemben. És a fák, amelyekre írsz, legyenek a te kezében szemük előtt. És mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Ímé, én kihozom Izráel fiait a pogányok közül, akik közé elmentek, és összegyűjtöm őket

mindenfelől, és beviszem őket az ő földjükre. És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráel hegyein, és egy király lesz mindnyájuk királya; és nem lesznek többé két néppé, és nem oszlanak többé két országgá egyáltalán. És többé nem fertőztetik meg magukat bálványaikkal, sem utálatosságaikkal, sem semmiféle vétkeikkel; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, ahol vétkeztek, és megtisztítom őket; és az én népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek. És az én szolgám, Dávid lesz a király felettük, és mindnyájuknak egy pásztora lesz; az én ítéleteim szerint járnak, rendeléseimet megőrzik, és cselekszik azokat. És laknak azon a földön, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és laknak rajta ők és fiaik, és fiaik fiai mindörökké; és az én szolgám, Dávid lesz fejedelmük mindörökké. És békesség szövetségét kötöm velük; örökkévaló szövetség lesz velük; és elhelyezem őket, megsokasítom őket, és szenthelyemet közéjük helyezem mindörökké. És hajlékom is velük lesz; és Istenük leszek, ők pedig népem lesznek. És megtudják a pogányok, hogy én, az Úr szentelem meg Izráelt, amikor szenthelyem közöttük lesz mindörökké. Ezékiel 37:15–28.

Amikor Illés elhagyja Sareptát, hogy Ahábot és egész Izráelt a Kármel-hegyhez hívja, a pusztába menekült özvegy egyház két fát gyűjtött a tűzhöz, amely megtisztítja az özvegyet az 1844. október 22-i menyegző előtt. A két fa összegyűjtése a millerita mozgalom összegyűjtése, amely az Ésaiás hetedik fejezetében azonosított utolsó hatvanöt éves időszakban teljesedik be. Az északi királyság Mózes átkát Kr. e. 723-tól 1798-ig szenvedte, a déli királyság pedig ugyanezt az átkot Kr. e. 677-től 1844-ig szenvedte. 1844-ben e két szó szerinti nemzet lelki utódai egybegyűjtettek egy bottá, vagyis egy nemzetté.

Ha semmi más, Ezékiel a két botot két nemzetként határozza meg, amelyek egy nemzetté lesznek.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy nem lesz többé nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remáliának fia. Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok. Ésaiás 7:8, 9.

Ha nem hiszünk a hatvanöt évre szóló próféciaának, nem maradunk meg.

A következő cikkben továbbra is Illés jelképes jelentését fogjuk bemutatni.